

LIBRIS

We know
books

CULISE JURNAL 1990–2000

VOLUMUL 2

© Editura EIKON

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național
al Cercetării Științifice (CNCS)

București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.librariaeikon.ro

ISBN general: 978-606-49-1169-8
ISBN volumul II: 978-606-49-1304-3

DTP: Ada Atănăsoaei

Editor: Valentin Ajder

CANDID STOICA

(ediție revăzută și revizuită)

E I K O N

BUCUREȘTI, 2024

LBRIS

We know
books

CUPRINS
Volumul 2
(1993-2000)

1993	7
1994	78
1995	143
1996	205
1997	277
1998	314
1999	381
2000	440

1993

31.12.'92-01.01.'93.

Stau îmbrăcat și o aștept pe Sara să-și aleagă toaleta cu care se va îmbrăca. E la a treia schimbare. E ora 22 și ea nu se decide încă cu ce se va îmbrăca. Schimbă: fusta lungă și taiorul roșu, cu pantalonul negru și bluza decoltată, rochia neagră înfioată scurtă (mini) cu măregelele albastre, taiorul roșu portocaliu cu fusta neagră. Am notat pe scurt schimbările toaletelor pe care le face, dar care au fost mult mai numeroase. Nu e mulțumită de nimic și... timpul trece. O fustă are fermoarul stricat, observă că nu are decât două sutiene care nu se mai poartă. Asist la un striptis continuu. Are un corp atât de atrăgător, că nici acum, după atâția ani de când suntem împreună, nu m-am obișnuit cu el și de fiecare dată când se dezbracă și o văd... mă emoționez ca un școlar. Am pregătit pentru eventualitatea că nu vom ajunge la destinație (la vara Sarei, Felicia Bandel-Mohr) o sticla de șampanie. Sper să n-o deschid în mașină.

Am ajuns la revelion exact cu două minute înainte de ora 24. Veselie mare. În fiecare an venirea celui nou provoacă valuri de simpatie, de voioșie și de veselie la mai toată lumea. Nici eu și Sara n-am făcut excepție.

- La mulți ani, dulcea mea iubită! i-am strigat în vese-
lia generală.

- La mulți ani! Dar și anul trecut mi-ai strigat la fel.

- Anul trecut doar la ureche ți-am șoptit.

Bineînțeles revelioniști, câți erau, s-au împărțit în două ta-
bere: cu televizor sau fără televizor. Cu muzică sau fără muzică. Cu
dans sau fără dans. A câștigat ideea că... să le luăm pe rând, să ne
înfruptăm din toate.

În pauzele și reprizele programului de revelion s-a discutat
intens despre politică. Ca să nu discut politică am fost „sechestrat”
de către Sara la dans. Îi place la nebunie să danseze. Alții m-au în-
trebat de ce se petrece în lumea teatrului și mai ales în Teatrul de
Comedie, unde sunt zvonuri că mai toată lumea e nemulțumită. A

1993

reieșit din declarațiile mele că eu nu sunt nemulțumit.... Am ajuns acasă spre dimineața.

*

06.01.

Bombă. Aseară la sărbătoarea teatrului ne-a parvenit știria că la sfârșitul anului care tocmai a trecut, Mircea Albulescu a fost numit secretar de stat la Ministerul Culturii. Târziu și-a făcut apariția și proaspătul secretar de stat cu câțiva ziariști după el. A fost aplaudat, a fost îmbrățișat, sărutat, îmbărbătat, adulat și îndemnat să lucreze acolo, la minister, în folosul breslei, să susțină mărirea salariilor, a diurnei de deplasare, iar colaborările la radio și televiziune să fie mai consistente. Unii dintre colegii deja s-au înscris în audiență la el. A mulțumit, a promis și... a plecat, făcând semnul atât de cunoscut al victoriei. Toată lumea crede că acum, existând Albulescu la minister, situația actorilor se va îmbunătăți, pentru că este un om inteligent, dar mai ales răzbătător, care va ști să „pună problema” acolo la guvern. Au fost și câțiva cârtitori, care se îndoiau că lucrurile ar sta tocmai așa, avertizând că el o să lucreze mai mult pentru propriile interese etc... D-zeu să mai înțeleagă care-i adevărul. Invidioși! Circulă o variantă, povestită de un revoluționar cu o funcție mare în stat, Ion Caramitru, că Mircea Albulescu, aflând că Ion Iliescu vine la o sindrofie sau aniversare sau un cocktail, s-a dus și el și s-a postat lângă șeful statului. I.I. l-a întrebat amabil și familiar: „Ce mai faci, dragă Iorgule?”, iar Albulescu ar fi răspuns: „Rău, d-le președinte. De când mi-am declarat simpatia pentru d-stră, nu mai joc nimic la Teatrul Național.” Se spune că peste o săptămână a fost numit ministru subsecretar de stat la Ministerul Culturii (adică în 30 Decembrie 1992). Adevărată sau nu, povestea spune ceva despre caracterul răzbătător al colegului nostru.

La sărbătoare teatrului Gigi Dinică n-a venit. În schimb a venit „o poveste” despre el. Se zice că a fost invitat de un prieten bun de al lui la o nuntă, undeva într-un sat pe lângă București și acolo, după ce a băut și a mâncat, lui Gigi i-a căzut cu tronc nașa, pe care a început s-o asalteze cu vorba și cu fapta, ceea ce nu i-a plăcut de loc nașului care, supărat, le-a pus în vedere celor doi prieteni să

1993

părăsească nunta. Noaptea în drum spre casă cei doi s-au oprit undeva pe marginea șoselei să se aerisească și să facă pipi.

– Bine, măi Gigi, se poate să te comporți așa? Ai băut, ai mâncat, oamenii ăia ți-au arătat respect și tu în loc să te porți civilizată ca un artist ce ești, sari pe nașă?

Gigi fuma și tăcea mefistofelic.

– Spune-mi și mie, de ce te-ai comportat așa? Taci, nu vrei să răspunzi.

– Vrei neapărat să știi de ce? a întrebat Gigi într-un târziu.

– Da, vreau neapărat să știu, a insistat prietenul.

– De jigodie! a răspuns scurt Gigi.

*

08.01.

Altă bombă. Sandu Dinu, fostul șofer al teatrului, care își spune Țiganu (deși nu e țigan, e doar brunet), a deschis un bufet într-unul din holurile teatrului (a fost plecat până acum în Germania). E foarte aferat și deja are un aer de patron. Auzind eu din diverse surse că ar fi participat la „baricada” din 21 Decembrie, am vrut să iau un interviu, dar m-a refuzat sistematic. Ieri însă a avut o umoare mai bună și a acceptat să stăm de vorbă cu un reportofon în față.

– Am certificat de revoluționar, dar nu m-am prevalat niciodată de drepturile ce au decurs din el, a ținut el să-mi atragă atenția. Încearcă să se prevaleze de ele alte lichele. Au trecut doi ani de atunci, dar numai când îmi amintesc de orele alea... mă trec transpirațiile de frică. A fost cumplit! Târziu am realizat că a fost din partea mea un gest de inconștiență. Doamne, ce nebunie, ce demență a fost...! Puteam să mor de o sută de ori. Numai norocul și Dumnezeu din cer m-au salvat. O spun fără șfială, dacă s-ar mai repeta lucrurile... nu m-aș mai băga în așa ceva nici... mort. Ce a urmat în 22 a fost o joacă, o bagatelă față de ce s-a întâmplat în 21 la Baricadă. Gândiți-vă, Ceaușescu era în viață, înconjurat de tot aparatul lui represiv, generali, armată, securitate, miliție, plus oameni în civil, special pregătiți pentru asemenea evenimente, iar un grup de nebuni, de zăltați, că altfel n-am cum să le zic, cu mâinile goale, ne-am strâns acolo, cam în fața fostului restaurant Dunărea, dar peste drum, chiar în fața hotelului Intercontinental, am construit

un fel de baricadă și am început să strigăm Jos Ceaușescu, Moarte Tiranului și alte lozinci, sub privirile plictisite ale trecătorilor, care se uitau la noi ca la teatru, ca la circ... și nu le venea să creadă că ceea ce făceam noi era o... cum să spun, o revoltă adevărată.

– Chiar, de ce erați voi așa mai revoltați decât ceilalți?

Sandu Dinu și-a oprit șuvoiul vorbelor rămânând câteva clipe interzis.

– Cum de ce? Ați uitat tot ce am îndurat? Foametea, toate restricțiile pe care ni le impusese la toți, ca să plătească datoriile externe, cozile la alimente, la benzină... care mă înnebuneau, demolările nebunești care au lăsat atâtea familii fără case, restricțiile la lumină și căldură iarna, groaza de „organe”, că o clipă dacă suflai în front, erai dat pe mâna securității de care nu scăpai fără pușcărie. Doamne, ce necazuri am avut cu ei și iarăși numai norocul și Dumnezeu de sus m-a scăpat de închisoare. Parcă d-stră nu erați revoltați, că jucați în frig, că vi se interziceau piesele, cum a fost la Comedie cu piesa aia *Concurs de Frumusețe*, în care jucați și d-voastră, care a fost considerată chiar un atac împotriva șefului statului, nu erați supărați și d-stră actorii, că vă dădea voie să jucați numai spanacuri, numai minciuni, ca piesa ailaltă, cu care vă duceam peste tot în turnee, *Măseaua de minte*, și altele... nu mi le mai amintesc.

– Și totuși, artiștii n-au ieșit în stradă.

– Pentru că majoritatea aveau funcții, iar ailalții stăteau ascunși și spuneau doar bancuri cu Ceaușescu, nu vreau să jignesc pe nimeni, actorii au venit a doua zi în C.C, când totul a fost ca să zic așa, ca la operetă sau estradă: Diaconu, Maftei, Mărăscu, Nicolaescu, Visarion și alții pe care i-am văzut în Comitetul Central, unde eu am fost unul dintre cei care l-au dus, aproape cu forța, pe Dăscălescu în balcon, de l-a huiduit lumea... Doamne, ce a fost și acolo!

– Cum de ai reușit să intri?

– Păi intra cine vrea și cine nu vrea... Era un du-te-vino, ca-n talcioc...

– Hai să ne întoarcem la Baricadă. Ce te-a făcut să te duci acolo?

– Eu atunci, trebuie să vă spun, că eram furios peste poate din cauza unui conflict cu secretarul de partid din teatru, nu-i mai dau numele, persoană foarte influentă și atunci, și acum (n.n. George

Mihăiță), care a vrut să mă dea afară... Plus că avusesem o mare deziluzie. Directorului de atunci al teatrului, nici lui nu-i mai dau numele (n.n. Silviu Stănculescu), cu care eram, am crezut că sunt amic – copilul meu și băiatul lui erau ca frații – mă trădase și semnase actul cu care în urma mașinațiilor omului de care am vorbit mai înainte – să vă feriți de el –, urma să fiu dat afară cu un articol tare urât cu care nu mai puteam fi angajat nici la canalul Dunăre-Marea Neagră, cum mi-a și spus o funcționară de la sectorul de partid al sectorului trei, de care aparținea Teatrul de Comedie (Otulescu), la care fusesem chemat într-un fel de audiență... pentru că în urma unor confruntări verbale cu secretarul de partid – nu-i mai dau numele, e un om rău de care vă sfătuiesc să vă feriți – pe unele probleme personale legate de viața particulară, în speță legate de o femeie, o iubită a mea, la care râvnea și persoană respectivă... Sunt lucruri vechi care încă mă mai rod și poate n-ar trebui... Viața, maestre, e așa de frumoasă că nu merită să ne ocupăm de rahaturi! Deci, în 21, rețineți, 21, eram pe la teatru, când... auzind de la diverse persoane că s-a spart manifestația din Piața Palatului, m-am dus glonț spre acolo. Era cam ora prânzului... Ajunsesem în spatele statuii lui Mihai Viteazul, unde i-am întâlnit pe S. Stănculescu, Vl. Găitan, G. Mihăiță și Morărescu, directorul adjunct al teatrului, care priveau în tăcere ce se întâmpla dincolo de statui. Măi, fir-ar al dracului, mi-am zis, ăia de acolo au curaj și eu să stau să mă uit ca grangurii ăștia?! Și fără să mă mai gândesc la ce fac, m-am dus acolo în fața hotelului și i-am ajutat să care scaune și mese de la restaurantul de vis-à-vis peste o mașină răsturnată, de fapt, o autoutilitară cu număr de Buzău, care venise dinspre Piața Palatului, se oprise acolo și șoferul, o piticanie de om, a șters-o... și a lăsat-o acolo... (nu l-am mai văzut și nici mașina nu știu dacă a revendicat-o cineva). Dan Iosif, Dincă, mulți oameni pe care atunci îi vedeam pentru prima oară, colegul d-stră... Râlea, fiica și fiul d-nei Pleșa, casierita teatrului, Ciucu, unul din recuziterii teatrului, care tocmai atunci i se năzărise să-mi ceară niște bani, și alții, printre care și Petre Roman...

– Știați cine e Petre Roman? V-a spus?

– Nu-l cunoșteam. Ne-a spus că era profesor la Politehnică. După aia am aflat că nu era profesor, ci doar asistent... eram, să fi

fost, zic eu, cam peste 50 la Baricadă, în momentele de vârf... dar mai plecau, mai veneau... iar în jur inactivi să fi fost cam 200. La un moment dat, am luat împreună cu Dincă firma aia mare de Parking și am pus-o deasupra... toți eram suiți pe ce se construise cu ajutorul meselor și scaunelor de la fostul restaurant Dunărea, acum Pescaru, toți, vorba vine, sus erau cât încăpeau, ceilalți erau primpjur... Eu eram când jos când sus, aveam o energie ceva de neînchipuit... eu de felul meu sunt repezit, dar atunci eram ca sfârlează, strigam, jos cizmarul, cântam Deșteaptă-te române, înjuram, împreună cu ceilalți nebuni. Dan Iosif, v-am spus, avea o porta voce, dracu știe cum făcuse rost de ea. În timp ce noi strigam, cineva mi-a arătat că pe trotuar se plimba agitat ditamai ambasadorul Statelor Unite, care striga și el ca nu cumva cordoanele de militari, care se formaseră în fața noastră, să tragă în noi. M-am dus la el să mă conving că e el și așa era...

– În ce limbă striga?

– Dracu mai știe... spunea ceva cam așa: Non violent, non violent, liberty, democratic, democracy, nu mai știu precis... la un moment dat, cineva a strigat: Jos comunismul! și atunci, țin minte ca acu, a început să se tragă nebunește din toate părțile... și au venit pompieri cu furtunurile cu apă și ne-au udat.

– Și ce ați făcut?

– Ce dracu să facem!? Ne ascundeam pe unde puteam, pe lângă zidurile Interului, după care avansam și încercam să ne suim pe baricadă... Unii reușeau, alții nu. Între timp veneau iar pompierii, iar puneau tunurile cu apă pe noi, iar ne retrăgeam înjurându-i și protejându-ne cu câte o masă sau un scaun, dar până la urmă iar ne retrăgeam, ajungeam până la intrarea Teatrului Național... și asta de mai multe ori, până au terminat apa și atunci i-am luat la goană. Pompieri-pompieri... care după aia au devenit revoluționari cu diplome. Ca să vedeți cum se scrie istoria! Dar veneau alte mașini și nenorocirea iar începea... cum am mai spus. Noi ne retrăgeam pe trotuar sau ne adăposteam sub zidurile Interului, fiecare pe unde apuca și apoi ne întorceam iarăși. Uite așa, de zeci de ori, ca un joc cu șoarecele cu pisica, dar la început n-am văzut că cineva ar fi căzut sau ar fi fost ucis pentru că trăgeau în sus și în caldarâm și gloanțele

ricoșau și uneori ne treceau vâjâind pe le urechi, dar dacă intrase dracu-n noi, nu simțeam, nu auzeam nimic... Până la urmă... au fost atinși câțiva și au căzut pe jos, a început să curgă sânge... atunci a fost sperietura cea mare, când ne-am dat seama că nu e joacă și că am putea să murim.

– Erați drogați?

– Pe dracu, eram ca și drogați, dar nu era nevoie de droguri... câtă ură aveam toți de acolo împotriva lui Ceaușescu. Când ridicam privirile și vedeam în balcoanele Interului că se filmează, ne creștea inima de bucurie, gândindu-ne că o să vadă străinătatea ce se petrece aici, că nu puteam să ne omoare și căpătam mai curaj și strigam mai cu înfocare: jos tiranul! jos Ceaușescu! vrem libertate!

– Și nu oboseați?

– Ba da, oboseam. Fumam câte o țigară, mai beam o tărie, o cafea... de pe la unii oamenii de pe margine, care ne aduceau cu termose... unii ne-au dat și sandviciuri cu ceva pe ele, salam, crenvurști... după care iar strigam lozinci cu jos Ceaușescu, jos tiranul... până într-adevăr oboseam...

– Și cum s-a terminat?

– Cum să se termine? Nu știți, n-ați aflat? La un moment dat, să fi fost zece seara, m-a tras de mânecă un civil, în care am recunoscut un ofițer de miliție, care mi-a șoptit: „Dacă nu vrei să mori, întinde-o, că va fi jale!”. Atunci m-am dezmeticit, mi s-a făcut frică și am plecat, nu acasă, ci la niște prieteni... că acasă mi-a fost frică să mă duc. Acolo la prieteni mi-am dat seama că aveam pe față sânge, pantofii îmi erau năclăiți de sânge, iar hainele erau și ele pline de sânge... pentru că... nenorocii ucisese oameni. Când am revenit dimineața, totul era liniștit, baricada dispăruse, asfaltul fusese spălat, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Aduseseră și flori... Stăteam ca năuc și nu-mi venea să cred că ceea ce s-a întâmplat a fost adevărat și nu o închipuire de a mea, un vis... Cum stăteam așa prost, am zărit venind din spre Piața Unirii mulți oameni, ca la manifestațiile de 1 Mai, care și ei strigau lozinci împotriva lui Ceaușescu. Când au ajuns lângă mine, m-am lipit de ei și împreună am ajuns acolo, la Comitetul Central și unul, care mai târziu am aflat că-l cheamă Voicu, a spart primul geamurile ușilor de la intrarea principală, a

LIBRIS | We know books

forțat ușile după care am intrat buluc zeci, sute de oameni... Dar nu mai pot să mai vorbesc, am obosit, amintirile m-au copleșit, nu vă supărați pe mine, ce a urmat o să vă povestesc altădată... Uitați, am început să tremur, parcă așa avea friguri...

L-am lăsat. Sandu acum nu mai e tânărul zvelt și zurbagiu, cu pletele de altădată, s-a mai îngrășat, de departe pare o huidumă, are cearcăne sub ochi și părul (tot plete) i s-a rărit, spune că a lucrat un an în Germania, nu vrea să spună ce a lucrat, probabil a fost tot șofer, dar una peste alta... parcă ce a fost atunci când au vrut să-l dea afară din teatru îl roade cel mai mult. A făcut rost de declarațiile olografe ale celor care și-au exprimat la cererea „organelor” părerea negativă despre el... Mi le-a arătat, dar nu m-a lăsat să le citesc și mi-a spus cu regret în glas că... nu-mi închipui eu cât de mulți informatori au fost și mai sunt în teatru. Mi-a promis că va mai sta de vorbă cu mine.

*

11.01.

Ieri seară, când am ieșit de la spectacol, s-a apropiat de mine o doamnă care, după ce m-a felicitat călduros, a adăugat:

- Eu sun fata lui Zephi.
- Ce mai face pușlamaua?
- Pușlamaua nu mai e! mi-a spus ea plângând.

Așa am aflat că a plecat dintre noi un cuceritor: **Zephi Alșec**. Parcă s-a dus ceva din mine. Ce om, ce exemplar uman, cu totul și cu totul excepțional. Câteva rase se îmbinau în personalitatea lui. Deși era evreu, el nega chiar supărat, explicând că de fapt este spaniol. Evrei spanioli sunt o rasă specială: au cimitirul lor propriu la București. La Ploiești nu, pentru că sunt prea puțini. Cred că am umplut pagini întregi cu întâmplările cu el, pe care acum le caut cu înfrigurare, deși le știu pe de rost și le-am povestit de câte ori se ivea prilejul. Avea în viață un simț al umorului cu totul și cu totul special. Răutăcioșii spuneau că dacă măcar zece la sută ar fi avut și pe scenă... ar fi ajuns un mare actor. Martorii oculari îi asemănu silueta din tinerețe, când juca la Barașeum, cu cea a lui Nicolae Băltășeanu, despre care se spune, că era de frumusețe nefirească. Ce persoană veselă și mereu predispusă la farse! Am jucat nopți

întregi la el acasă poker, până în zori... un careu format matematic din încă trei matadori: Emil Mandric, G. Bănică și eu. Câteodată cerea voie să joace și socrul său, un pokerist reductabil, care în maxim de o jumătate de oră ne falimenta. La o întâlnire, când unul dintre noi recapitulând ce se întâmplă la masa de joc a spus „Eu am deschis, Emil e pe trei ori, Candid e pe de șase, tu Zephi ce ești?”, „Eu sunt evreu, domnule!” a răspuns spontan Zephi. Cum apărea o tânără absolventă la Teatrul din Ploiești, făcea subit o pasiune pentru ea și pleca din domiciliul conjugal, până când începea să joace comedia dorului de casă și de fetița lui și se reîntorcea acasă. Era o strategie bine pusă la punct, care a dat întodeauna rezultate excelente... La ultima escapadă sentimentală, fiorul pasiunii sincere și adevărate i-a fost fatal. Marele cuceritor a fost părăsit. Dar nici atunci n-a renunțat la gesturi galante de luat din panoalia celebrilor amorezi: i-a oferit cadou iubitei care l-a părăsit, un superb taior, ca atunci când îl va purta să-și amintească de el și de dragostea lor. Povestea lor de dragoste, povestea lor de iubire ar putea fi pusă cu cinste alături de alte legende clasice și s-ar putea numi fără ironie: **Zephi și Margareta!** Dragostea s-a instalat în inimile lor, doi oameni maturi, care au avut timp să reflecteze la viața lor anterioară și care au fost luați prin surprindere de tinerețea și amploarea sentimentelor ce i-a cuprins, deși... nu mai erau la prima tinerețe. Amândoi erau actori la Teatrul din Ploiești, unde pe vremea aceea, anii '65-'69, oho, ce timpuri!, eram și eu actor și am fost martor cum a evoluat și a crescut în intensitate legătura lor, care, de fapt, n-a fost un *coup de foudre*. Mai întâi prezentările. El actor de prestanță, glas, alură athletică, grații de domn, în filme arogantul de profesie sau mafiotul gen nobil – în tinerețe sfâșiasse inimile multor nevinovate – acum căsătorit, cu copil, om aparent serios, dar care anual juca comedia îndrăgostitului la vederea unei noi proaspete absolvente. Ea, o persoană care nu mai era la prima tinerețe, dar care mai putea genera o pasiune, cum de fapt s-a și întâmplat. Zephi avea un sistem special de seducție. Nu recita versuri, nu avea aerul primăvărat al oricărui îndrăgostit banal. Nu. El făcea ceea ce majoritatea bărbaților uită sau le e jenă să facă: cadouri. Își lua iubita de la gară cu taxiul, o conducea atent și grijuliu

ca nu cumva să se împiedice până în cabină sau în sala de repetiții, îi punea regulat lângă poșetă un sandwich și un pachet de țigări Kent, iar în momentul când ea punea țigara în gură, el sărea de oriunde ar fi stat și i-o aprindea... și alte zeci de gesturi pline de solitudine și tandrețe. Povestea lor de iubire s-a lovit și s-a destrămat din cauza invidiei colegilor, neînțelegerilor soției și a micimi sufletești a președintelui comunității evreilor din Ploiești, socrul lui, care n-a vrut în ruptul capului să înțeleagă că ginerele lui fusese lovit de o mare pasiune și prin tot felul de procedee meschine, unele dintre ele nerecomandate nici de cabală, nici de talmud, a reușit să-l readucă, cumintit în mijlocul familiei, alături de soție și de fiica sa. A trăit în continuare cu amintirea acestei pasiuni, poate ultima, realizând în ultimă instanță că deasupra capului său, acum cam pleșuv, trecuse fiorul divin și el, deși îl observase, îl lăsase să-i scape, exclamând furios, ca un român sadea, de câte ori mă întâlnea: „Futu-vă muma-n cur, la toți care m-ați despărțit de marea mea iubire, Margaretă!”. Ultima oară l-am întâlnit pe un ring de dans la mare. Dansa pățimaș într-un restaurant cu o tânără de nici 16 ani.

– Nu cumva să spuneți la cineva că m-ați văzut cu ea, că mă băgați în pușcărie. E minoră! ne-a spus mie și Sarei, oprindu-se din dans.

– L-am văzut pe Zephi dansând cu o minoră! i-am spus a doua zi lui Costică Drăgănescu, întâlnit întâmplător.

– E fiica lui, m-a lămurit Costică.

Așa era. Bătrânul craidon însă se mai visa în... funcțiune. I-am povestit tinerei de atunci, acum o micuță doamnă plăcută la înfățișare, întâmplarea respectivă și ea a zâmbit trist spunându-mi: „Era veselă viața lângă el și... s-a dus, a dispărut, deodată, ca un vis frumos.”

*

12.01.

Am ajuns să am un tic. Câteodată când e multă lume în jurul meu mă trezesc vorbind: „Eram la New-York în fața faimosului zgârie-nor Internațional Building și admiram interpretarea dată miului lui Atlas de sculptorul Lee Lawrie, care în viziunea sa nu mai

sustine bolta cerească – așa cum știm din mitologie că la osândit Zeus – ci personifică încrederea în lumea nouă. Dacă n-ați fost, trebuie să vă duceți: New-York-ul este fascinant!

– Despre povestea asta cu Atlasul n-ai scris în jurnal nimic, mi-a reproșat Sara.

– N-am scris de zeci sute de locuri pe care le-am vizitat, zeci de întâmplări, pe care încă nu le-am descris și care tot mai des îmi revin obsedant în minte, mă vizitează... de exemplu, eram la Niagara...

– Te rog, nu plictisi lumea cu Niagara.

– Lasă-l să povestească, au protestat ceilalți prieteni. Să vedem ce inventează...

Atâta mi-a trebuit. M-am dezlănțuit. Nu chiar ca Niagara, dar eram pe aproape... Am povestit ce minune sălbatică a naturii poate fi, cum se prăbușesc într-o secundă tone de apă într-un zgomot infernal, cum ai deodată impresia că ești într-un film sau chiar în erele geologice, când nu exista nimic în jur făcut, construit de mâna omului, iar eu parcă eram la începutul lumii... unul din sutele, miile de sălbatici, având pe mine o blană de urs și în mână cu o bătă, așteptam un animal. Și am avut impresia că toți m-au ascultat cu interes, impresie confirmată, ulterior de Sara, cu o frază lapidară: „Erau beți!”

*

13.01.

Spectacol *Pețitoarea*. Probabil va fi ultimul. Lume multă, aplauze, succes ca pe vremuri. Formidabil câtă lume atrage. Și asta cred că numai din cauza Stelei Popescu. Care, probabil o să ajungă ca... Madame Bulandra. Deja, de mai mult timp a fost poreclită Ecaterina Polivalente! La plecare, Iura și Anca m-au invitat să merg cu ei, cu mașina lor. Au o Dacia, cam paradită, dar care, totuși, merge și cum avem același drum, gentil, Iura, m-a adus chiar până acasă. Am controlat în caiete dacă am scris despre ei, despre legătura lor și am constatat că... mi-a trecut printre degete. Am stat prea mult timp în expectativă dacă să notez despre un fapt care de ani de zile se petrece sub ochii mei... și eu tac mălc, adică nu notez nimic, din cauză că... mă jenez. Dar astă seară mi-am luat inima-n dinți, cum